

[Hanne Røintoft.]

i de senere år på grundlag af en stor politisk velvillighed over for udlandsadoptionerne i nogen grad har underkendt mødrehjælpens indstillinger, hvor den er kommet med en socialfaglig indstilling, der gik imod. Jeg synes, det ville være meget uheldigt, hvis vi skulle starte en ny praksis på så usikkert et grundlag.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg opfatter adoption som en nødløsning, og at mit politiske mål er, at folk kan sætte børn i verden og sørge for dem og ellers blive fri for at sætte børn i verden. Der er vel ikke noget sted, jeg er så bange for at tale isoleret om barnets tarv, som netop i adoptionssager, for det er jo sådan, at næsten bag hver adoption, det kan være et indenlandsk eller udenlandsk barn, står der en uheldig mor, og jeg ser meget nødig, at man netop i den situation skiller den voksne og barnets tarv ad i to dele.

Umiddelbart kan vi gå ind for det skitse-rede forslag rent praktisk til løsning ved overgang til bilstandsloven, når mødrehjælpsinstitutionerne nedlægges. Jeg må så samtidig — det tror jeg da også selv sker, men jeg vil gerne have det bekræftet — udtrykke et meget stærkt ønske om, at man, når man besætter stillingerne i amtscentrene, så bruger den udmærkede ekspertise, man har i mødrehjælpen. Det er altid meget uklogt, hvis ikke vi forstår at benytte de erfaringer og den viden, vi har i forvejen.

Jeg tror, det kommer til at svare til socialreformens opbygning, at samrådene, de forudgående undersøgelser, kommer til at ligge som foreslået, men jeg erkender også, at man måske indskrænker mulighederne for at finde det helt rigtige barn til den helt rigtige familie, det, man bruger et udenlandsk udtryk om i betænkningen. Netop derfor kan vi støtte, at adoptionsnævnet også får rådgivende og tilsynsførende kompetence, og jeg finder det meget, meget vigtigt, at praksis i landsmålestok bliver ensartet, fordi det er meget svært for mennesker at forstå, hvis vi får meget forskellig praksis fra amt til amt.

Problemet om adoption, når plejetilladelse er meddelt af en kommune, synes heller ikke efter mit skøn at være løst helt tilbunds-gående, fordi vi netop kommer i disse problemstillinger, hvor et barn ikke kan

fjernes fra et plejehjem. Måske skulle der, som også udvalgsbetænkningen gør, graves lidt dybere i dette problem.

Så er der til sidst det spørgsmål — fru Aase Olesen var vist inde på det — som jeg altså simpelt hen vil bede ministeren komme med et ændringsforslag om til dette lovforslag. Eft er, at folk skal adoptere børn, men vi har ikke alene i den ulykkelige Ålborgsag, men også i andre sager, set, at folk har fået lov at adoptere 8 og 10 børn, hvoraf mange af dem er handicappede. Vi ved dog, hvor ét handicappet barn belaster en familie, og vi har jo så mange adoptanter. Jeg vil altså simpelt hen gerne have et ændringsforslag, så at vi stopper den praksis, at man kan adoptere f. eks. 8 handicappede børn. Ingen magter det, og der er ingen grund til at hobe de børn sammen, hvis ikke det lige netop drejer sig om en stor søskendeflok. Jeg mener, vi må have det standset, også med de erfaringer, vi har.

Wamberg (FP):

I forbindelse med behandlingen af dette lovforslag har jeg lyttet til ordførerne, og der er et enkelt lille hjørne af denne problematik i forbindelse med adoptioner og det lovforslag, der ligger på bordet, der ikke er blevet nævnt, og som jeg i hvert fald meget gerne ser behandlet under udvalgsarbejdet, nemlig problematikken omkring de glemte børn.

Der var for, jeg tror, det er et års tid siden, én fjernsynsudsending eller flere, der beskæftigede sig med problematikken omkring de glemte børn, og jeg husker, at det i hvert fald på mig gjorde et stort indtryk, at det fra dem, der beskæftigede sig med disse børn, blev fremført, at forældre i vidt omfang ingen kontakt søgte med disse børn, der var institutionsanbragt. De fik ingen gaver til jul og fødselsdag fra deres forældre, de hørte ikke fra dem, og man fik meget overbevisende forklaringer om, at man på disse hjem lavede små gaver til dem og fortalte, at de kom fra deres forældre. Der blev spurgt, hvorfor de ikke blev bortadopteret. Det var, fordi de ikke kunne få forældrenes tilladelse til det, og der var mange gode undskyldninger, som man så måtte tage tor pålydende.

Nu står jeg her med en konkret sag, hvor en mor er blevet syg. Hun havde 3 børn,